

VĚŽNÁK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE MARTINA

Vstoupili jsme do další etapy života farnosti.
... A teď se vaše a moje cesty na dobu neurčitou
protnuly a půjdeme spolu.

SVĚDECTVÍ Z ŘÍMA

Tento ročník Světového setkání rodin byl pojat
komorněji, v Římě se sešlo „jen“ 2000 delegátů ...

18. 9. 2022 / Č. 121

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

vydavatel

Římskokatolická farnost Třešť

redakce

Květa Zažímalová (KZ)
Ludmila Koukalová (LK)

další autoři příspěvků

Jan Zach (Jan)
Jana Duchanová (jad)

autoři fotografií

titulní strana - Photo by J Lee on Unsplash

Vladislav Hynk - str. 3
Kalčíkovi - str. 4, 5
Kristýna Kartáková - str. 8, 11
Jan Karták - str. 10
Markéta Kartáková - str. 12
David Zažímal - str. 14

jazyková korektura

Květa Zažímalová

typografická úprava

David Zažímal

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 170 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi a kolportéři
z bratrských farností

Vydáváno výlučně pro vnitřní
potřeby farnosti. Neprodejné.
Stanovisko redakce se nemusí
ztotožňovat s obsahem zveřej-
něných příspěvků. Anonymní
příspěvky nezveřejňujeme!

STR.	NÁZEV
3	..... Slovo otce Martina / Životopis
4	..... Svědectví z Říma
6	..... Za vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc
7	..... Celostátní setkání mládeže
8	..... Starší tábor ... / Co člověka napadá u ohně
9	..... Indiáni od Zlatého vodopádu
11	..... Podzimní přespolní JiTTrOhry 2022
12	..... S "Vodou" u vody
13	..... Pod vrbeckým sluncem
15	..... Dívčí víkend

Uzávěrka příštího čísla bude 4. prosince 2022!
NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 20,- Kč.

Příspěvek na Věžník

K platbě lze použít tento QR kód.

Číslo účtu: 1593528066/3030

SLOVO OTCE MARTINA

Drazí farníci,

nejprve bych vám všem chtěl poděkovat za milé přijetí v Třešti. Přišel jsem k vám na první samostatné místo, takže spousta věcí je pro mě nová. Předem děkuji i za vaši trpělivost, než se všechno trochu zaběhne.

Vstoupili jsme do další etapy života farnosti. Vy zde již nějakou dobu spolu žijete a putujete na cestě do Božího království. A teď se vaše a moje cesty na dobu neurčitou protnulý a půjdeme spolu. Toto společné putování je rozměr církve, který teď znovu oživila stále ještě probíhající synoda. Pro život ve farnosti to mimo jiné znamená, že by farnost neměla být ve vleku za farářem, který ji táhne za sebou lidem navzdory, ale nemělo by to být ani naopak. Máme jít společně.

Jsem připraven naslouchat vašim názorům i klidně kritickým, ale jen pokud dokážete přijmout to stejné. Nejsme tady od toho, abychom se jen nekriticky poslouchali. Ale i kritika musí být vždy vedená láskou – tím, že myslím na dobro toho druhého.

Jsem přesvědčen, že nám to spolu půjde. Za tu krátkou dobu, co jsem mezi vámi, se mi zdá, že farnost funguje velmi dobře. Proto bych chtěl poděkovat vám všem, kteří obětujete své síly a svůj čas ve prospěch našeho společenství.

Na naši společnou cestu vám žehná

otec Martin

ŽIVOTOPIS

Drazí farníci, dovoluji, abych se Vám krátce představil.

Narodil jsem se 5. září 1992 a do vstupu do semináře jsem žil s rodiči a mladší sestrou v Blansku. Po páté třídě základní školy jsem v roce 2004 přestoupil na blanenské osmileté gymnázium. Když se přiblížila maturita, začal jsem přemýšlet, kam bych měl pokračovat. Myšlenky na duchovní povolání se i v předchozím životě objevovaly, ale nebral jsem je nijak vážně. Ani v maturitním ročníku jsem nebyl úplně rozhodnutý. Proto jsem se poradil s některými kněžími. Blanenský farář P. Jiří Kaňa mi řekl, že v těchto záležitostech není kam spěchat a že mám klidně začít studovat něco jiného, pokud si nejsem jistý. Přihlásil jsem se tedy na Fakultu sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně, kde jsem poté rok studoval psychologii a politologii. Během tohoto roku jsem se rozhodl, že si přihlášku do kněžského semináře

podám. Brněnský otec biskup mě do semináře přijal a po třech letech formace v olomouckém semináři mi nabídl možnost svá studia dokončit v Římě. A tak jsem se v roce 2016 přestěhoval do Papežské koleje Nepomucenum a začal studovat na Lateránské univerzitě. Svoje studia jsem zdárně dokončil a 22. června 2019 jsem byl v Brně vysvěcen na jáhna. První farností se tak pro mě na rok stalo Znojmo. Po tomto roce jsem byl 20. 6. 2020 v Brně vysvěcen na kněze a na první kaplanské místo jsem byl poslán do Hodonína, kde jsem sloužil až do konce července 2021, kdy mě otec biskup poslal získat další zkušenosti do Telče. Přešel rok a přišlo další stěhování. A to na první samostatné místo, sem do Třeště. Stejně jako vy doufám, že tentokrát to bude na víc než jeden rok.

otec Martin

SVĚDECTVÍ Z ŘÍMA

Ve dnech 22. - 26. 6. 2022 jsme se s Pavlem účastnili 10. Světového setkání rodin s papězem.

Tento ročník Světového setkání rodin byl pojat komorněji, v Římě se sešlo „jen“ 2000 delegátů, ale ostatní rodiny a církve na celém světě se mohly připojit, organizovat vlastní setkání lokálně a být on-line na programu v Římě. My jsme jeli s komunitní delegací, tedy s naší Komunitou Emmanuel, kde jsme byli součástí mezinárodní delegace. Bylo nás třináct. Dva kněží z Francie a

Nizozemí, dva páry z Francie, jeden z Afriky, jeden z Belgie, jeden z ČR a Agnes z Francie (sekretářka mezinárodní aktivity naší komunity „Láska a Pravda“ pro manžele).

Celou konferenci jsme prožívali společně jako tým, každý den byl i po náročném programu čas na společné sdílení, drželi jsme si místa v sále, ráno „běhali“ bez snídaně do Vatikánu, abychom stihli mši sv. K poledním piknikům jsme zasedali buď na schodech kolem Vatikánu, nebo jsme mohli využít pohostinnost otce Damiána a pozvat naši mezinárodní skupinu do českého poutního domu Velehrad. Ubytování jsme byli v Trinità dei Monti, klášterním areálu nad Španělskými schody. Toto místo náleží Francii a naše komunita tam provozuje školy, ubytování pro

poutníky, evangelizační školu a má tam prostě své místo v Římě.

A co samotná konference? Napišu jen několik osobních postřehů.

Velmi se mě dotkl první zahajovací večer. Shromáždili jsme se v aule Pavla VI., která má kapacitu 12 tisíc účastníků a nás byla „malá hrstka“ kolem hlediště. Takže takové rodinné. Bylo několik hudebních vystoupení, skupina Il volo. Dobré. Na podiu bylo 5 rodin či manželských párů a mezi ně dovezli na vozíčku Svatého Otce. Rodiny začaly vyprávět své příběhy. Italská rodina se 4 dětmi našla přátele v církvi, ti je pozvali blíže a nyní jsou již všechny děti pokřtěné a rodiče se připravují na církevní sňatek. Pár z Afriky svědčil: když bylo dětem kolem 15 let, žena zjistila nevěru manžela, neunesla to a odešla od rodiny. Otec zůstal s dětmi sám. Přes pomoc hlavně laických organizací pro manžele si po více letech mohli odpustit a vrátit se k sobě. Dále vyprávěli starší rodiče dvou dcer, jedna se vdala, má děti, druhá Chiara Corbella Perillo zemřela mladá, po narození syna. Před ním porodila 2 postižené děti, které krátce po narození zemřely. Možná znáte její příběh z knížky Smrt nemá poslední slovo. Slyšet „naživo“ rodiče této „hrdinky“ bylo dojemné. Mluvili o bolesti, ale také velké naději. Řekli: „*Otevřela nám dveře do věčnosti, do něčeho krásného.*“ Pak přišla na řadu krásná žena, Maročanka se třemi malými dcerami a svojí matkou v muslimském oblečení. Je to manželka italského velvyslance, Lucy Attanasia, který byl před rokem zabit v Kongu, kde pracoval. Žena svědčila o jejich krásném manželství, které bylo nábožensky smíšené – islám a katolictví, ale plné vzájemné úcty, respektu, předčítali si společně z Bible i Koránu a hledali, kde se jejich náboženství setkávají. Nacházeli to hlavně v dobrotě, pomoci lidem, respektu. Když manželka zabili, byla to právě babička, matka ženy, která jí nejvíce pomohla i v praktických věcech, s dětmi.

Svatý Otec pokojně seděl a naslouchal příběhům, kolem něho běhaly malé děti z rodin, které na pódiu mluvily.

Pak měl proslov, ale bylo to spíše takové vyjádření vděčnosti za ta svědectví. Radoval se, že první rodina našla v církvi přátele a dobré prostředí. Měl radost z usmíření manželů a vyzdvihl činnost těch, kteří manželům v krizi pomáhají. Poděkoval babičce – muslimce, že je se svou dcerou v těžké situaci... nebyla to žádná „velká řeč“, ale ubezpečení, že Církev naslouchá rodinám, že jsou rodiny důležité, že Církev si jich cení a chce jim být nablízku.

Byl jako dobrý otec nebo spíše dědeček na setkání rodiny, který je rád, že se rodina sešla a sdílí svůj život. Sdílel dobré i smutné, radoval se z pomoci, usmíření, naděje a síly, kterou dává Bůh i ve velkých životních zkouškách.

Pro mě to byla velká škola. Uvědomila jsem si, jak důležité je naslouchání, jemné vyzvednutí dobra. Není třeba hned hlásat „naše pravdy“, ale být s lidmi na jejich cestě.

Pak následovala třídní konference se všemi konferenčními atributy. Sdělení za sdělením, rychlá angličtina, bylo to poměrně náročné. Témata byla velmi zajímavá: Manželé a kněží společně budují církev, Mladí a starí společně pro budoucnost církve, Doprovázení manželů na začátku manželství, Manželská láska v nesnázích, Mateřství a otcovství (i různé formy náhradní rodinné péče), Křesťané v digitálním věku, Misie na existenčních periferiích, Formace osob pečujících o manželství a rodiny, Katechumenát k manželství, Manželství jako cesta ke svatosti.

Během přestávek a obědů jsme zažili pěkná setkání s českou a slovenskou delegací, bylo milé si popovídat v češtině a zažít opravdu srdečné přijetí v českém poutním domě. Poutní dům Velehrad s otevřenou náručí otce Damiána se našim mezinárodním přátelům moc líbil.

A ještě něco z programu konference:

Co se opět potvrdilo, je to, že svědectví je velmi silná zbraň a dotýká se srdcí. Podělím se o jedno závěrečné z bloku: Manželství, cesta ke svatosti.

Vystoupila krásná rodina z Austrálie, původem Libanonci. Na podiu byl otec, matka, 4 děti. Otec ale mluvil o 7 dětech, jmenoval je jmény a krásně je jednou, dvěma větami charakterizoval. Bylo vidět otce hrdého na své děti. Jednou měl nejstarší 14letý syn sen a v něm viděl Pána Ježíše a ten se ho ptal, co by si přál. Odpověděl: „*Chci být*

svatý.“ Ježíš mu slíbil, že ho vezme k sobě. Pak začal příběh. Asi před 2 lety si tři nejstarší děti vyšly se čtyřmi kamarády na zmrzlinu. Do celé skupiny sedmi dětí narazilo auto, které řídil zdrogovaný člověk. Nikdo nepřežil. Když k místu zavolali rodiče, otec svědčil, že v tom velkém zmatku uvnitř sebe volal: „*Bože, drž mě, tohle je větší než já, to nevládnou.*“ Matky se lidé ptali: „*Co pro vás můžeme udělat?*“ Říkala, že první, co se jí vydralo z úst, bylo: „*Modlete se.*“ A tak se na tom místě lidé začali modlit, celé dny i noci. Dále matka svědčila, že mohli tomu člověku odpustit. Toto odpuštění je drželo, odpuštění jim pomáhalo, i když mluvili se svými zbylými dětmi. Jen díky tomu, že odpustili, nezanevřeli na Boha. Svůj příběh si nenechali pro sebe. Mluvili o odpuštění. V Austrálii je den této tragédie vyhlášen jako národní den odpuštění - New national day to find the freedom in forgiveness - Eternity News (<https://www.eternitynews.com.au/australia/new-national-day-to-find-the-freedom-in-forgiveness/>).

A tak asi největší poselství, které si ze setkání odnáším, je o odpuštění. Znovu a znovu. A také, že Církev je s námi v našem normálním životě, ve všech možných situacích.

Hana Kalčíková

ZA VLÁDCE A ZA VŠECHNY, KTEŘÍ MAJÍ V RUKOU MOC

*Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkůvzdání za všechny lidi, za vládcu a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem ...
2. Tím 2;1*

Vytanula mi tahle slova, když jsem den poté sledoval demonstraci na Václavském náměstí, kde se sešly desetitisíce lidí, proti vládě. Rozhodli se využít právo veřejně se vyjadřovat. Demokratické právo občanů demokratické země. Je velice bizarní, že pak poslouchali a nadšeně vyjadřovali podporu právě lidem, kteří na demokracii nadávají, kteří otevřeně podporují národní sobectví, vládu silné ruky, kteří oslavují Rusko. To Rusko, kde člověka seberou kvůli papíru s nápisem válka. Demonstranti byli rozzlobení, že je drahý plyn a energie. Končí léto, rána začínají být chladná, a co teprve bude, až přijde zima. Je důvod k obavám a k naštvání. Na vládu pochopitelně. Ta je vždycky po ruce, protože nadávat na ty nahoře, zvláště od doby, kdy se to veřejně může, je velmi pohodlná relaxace. Ti nahoře jsou vidět, ale přitom nestojí přímo přede mnou, nemohou se bezprostředně bránit...

Dav je zajímavé prostředí. Člověk cítí tu sílu spřízněných duší, kolektivní euforii, v jednotě je síla. Je to podmanivé si spolu zaskandovat. Taky jsem to několikrát v životě zažil, držel v ruce prapor nebo svíčku a zpíval se zástupem, tleskal společně vyslechnutým slovům. A protože jsem to zažil, doporučuji naléhavě si velmi bedlivě vybírat zástup, do kterého nastoupím, co se tam zpívá a čemu se tleská. Protože ačkoliv ctím právo veřejně vyjadřovat svůj názor, běhá mi mráz po zádech, když dav lidí vyděšených zdražením energií tleská stalinistovi, když tleská lidem, co projevují závist vůči uprchlíkům z Ukrajiny, co opakují jedináčkovské „Česko na 1. místě“. Lidem, kteří prokazatelně patří k těm, kteří by rádi otočili kormidlo k Rusku. Rusko přitápí pod kotlem zmatku na

energetických trzích a přesně potřebuje v Česku dostatečně vystrašené lidi v ulicích.

V demokracii se může veřejně kritizovat politiky, může se jim dokonce nadávat. Nějak to patří i k jejich profesi, aby si na nadávání zvykli, aby je ustáli. Pomiňme, že to jsou přece taky jenom lidé a musí to být nepřijemná šichta, kterou si na sebe dobrovolně vezme jen málokdo. Ale někdo tuhle práci dělat musí.

Dost lidí kolem mě nadává a rozhodně to nejsou jen ruští švábi: říká se, že tahle vláda slibovala, a nakonec to taky nejsou žádní lumeni. Nejsou. No a co? Podmínky, do kterých nastoupili, jsou extrémně náročné: hospodářství na celém světě po covidu v inflaci, energetická krize, kterou jsme nezpůsobili, zadlužená země, Rusko vyhrožující světu a škrtící sousedy i kohouty s plynem. Nic, co může vyřešit kdokoliv sám. Já jsem si ale vloni nevolil supermanky, kteří si ví vždycky rady, kteří prostě „všechno zařídí“. Já jsem vloni volil lidi, kteří nekorumpují novináře. Lidi, co vědí, že Česká republika není ostrov, ale jsme součástí demokratických národů Evropské unie, a kteří si toho váží. Lidi, pro které není absolutní hodnota za všech okolností být krásní, dokonalí a oblíbení a po mně potopa, ale kteří se nebojí nakonec i za mě udělat rozhodnutí těžká a nepopulární. Lidi, kteří nás povzbuzují k velkorysosti a ochotě pomáhat. Ale hlavně respektují zákony a demokratická pravidla hry a nepoškozují je. Protože demokracie není systém, jak dostat k moci ty nejspokornější a nejlepší z nás, ale jak nás ochránit před zvlí a absolutní mocí těch nejhorších mezi námi. Tohle bych si moc přál, aby všichni moji spoluobčané věděli a zapsali si za uši.

A z těchto důvodů jsem rád, že mám tuhle vládu, kterou máme, držím jí i nám všem palce, abychom těžké časy zvládli.

Minule jsem psal o pampelišce prorůstající asfaltem. V té pampelišce je hluboká naděje pro časy, když už se nebe zavře, všechno je šedé a

zlé. Ale dnes takové časy zdaleka nejsou! Nikdo nás nepronásleduje, máme co jíst, máme kde bydlet. Na rozdíl od jiných. Takže bych spíš řekl: hlavně se strachem nepodělat, neboť nejhroší smrt je z vyděšení! Zvládneme to.

V úvodu jsem si vypůjčil verš z druhé kapitoly prvního listu Timoteovi, který se bude v kostele následující neděli číst. A dosud jsem se k němu nedostal. Pavel prvního biskupa vyzývá, aby se v první řadě konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkůvzdání za všechny lidi, za vládcce a všechny, kdo vládnou, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. Nevím, jestli se v modlitbách doma nebo v soukromí často modlíte za politiky, my občasy. Ale chtělo by to: za ty naše české, za evropské i za lidi, kteří ty politiky volí, nakonec i za toho, jehož

jméno tady nechci psát, ale který je přece taky jen člověk.

A Bůh chce, aby všichni došli spásy a poznali pravdu. Je to výslovná žádost apoštola a Boží přání. Není bez zajímavosti, že autor listu, pokud opravdu psal ten dopis kolem roku 65 po Kristu, dobře věděl, co v té době, kolem r. 64, páchal právě vládnoucí Nero na křesťanech. A přesto výslovně požaduje se za toho ničemu modlit.

Hlídejme vládcce, dávejme pozor, jestli hrají fér, kritizujme je, nadávejme málo a modleme se víc. To by byl alespoň nějaký bonus pro ty politiky, kteří berou svou práci jako poslání, a tudíž je to občas velmi hořký a tvrdý chleba.

Jan

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

O letošních prázdninách v srpnu probíhalo Celostátní setkání mládeže v Hradci Králové. Na toto setkání jsem se vydala i já. Jela jsem se dvěma kamarádkami z farnosti Polná. CSM trvalo od úterý 9. 8. do neděle 14. 8. Hlavním mottem celého setkání bylo: „Vstaň, udělám z tebe svědka toho, co jsi viděl!“ (Sk 26,16)

Každý den měl velmi podobný ráz. Ráno byla vždy modlitba, většinou jsme se modlili vybraný žalm z Bible, poté následoval program s názvem Po stopách a Cestovatelská rubrika. V těchto velmi vtipných a poučných scénkách a videích jsme poznávali život svatého Pavla. Po tomto programu následovala katecheze a diskusní

skupinky, v nichž bylo do 15 členů. Tady jsme rozmlouvali o katechezi a dalších otázkách týkajících se života a víry. Po konverzaci ve skupinkách jsme společně slavili mši svatou. Odpoledne byl program velmi pestrý, každý si mohl vybrat, co chtěl. V nabídce byly přednášky, sport, workshopy, diskuse, koncerty. Večerní program byl také velmi zajímavý a poučný. Mně se nejvíc líbil program týkající se svátosti smíření. Po večerním programu následovala modlitba žalmu a pozhěnnání.

Celé setkání doprovázely kapely skládající se z mládeže – VeKa, Adorare, KaPři, Schola brněnské mládeže a No Problema.

Účastníci setkání byli ubytováni na kolejkách nebo školách. Na stravu se chodilo do jídelny a menz. Setkání se zúčastnilo přibližně čtyři tisíce mladých lidí ve věku od 14 do 26 let.

Na CSM se mi velice líbilo, jsem ráda, že jsem se mohla zúčastnit.

Děkuji mnohokrát všem dárcům, farníkům, kteří toto setkání podpořili finančně nebo modlitbou.

Veronika Perníčková

STARŠÍ TÁBOR V LOVĚTÍNĚ - ALCHEMYSTÉ

Tento rok tábor začal naším přihlášením na alchymistickou univerzitu. Poté, co jsme vyplnili pár dotazníků ohledně našich zájmů a důvodů, proč bychom měli na univerzitu jít, jsme byli přijati a rozděleni do kolejí.

Během tábora jsme hráli různé hry, které navazovaly na naše téma. Dokonce přišel i rabi Löw, který vytvořil Golema, a týmy Golema učily různé pokyny a úkoly.

Jeden z táborových dnů jsme strávili v Jindřichově Hradci, který jsme si v rámci přípra-

vené hry od vedoucích i prošli a podívali se tam na různá místa.

Během tábora bylo moc hezké počasí a ve volném čase jsme hráli různé vodní hry, které byly moc zábavné.

Moc jsme si užily všech 10 dní a je nám líto, že na tábor už nepojedeme jako účastníci.

*Veronika Kartáková
a Vendula Komínová, tábornice*

CO ČLOVĚKA NAPADÁ U OHNĚ

Je poslední táborový večer, vlastně noc. V ohništi už to spíš jen žhne, než hoří, u táboráku sedí posledních pár vytrvalců. Šárka ještě trpělivě vybrnkává písničky z Hlaholu, jednu za druhou, zpívá se už jen potichu, ale zpívá! V táboře je docela klid, většina dětí odešla do stanů, kde je potřeba se na chvíli ztišit, snad předstírat - tady se spí - aby se odtud mohly vyplížit na kanadskou noc a spáchat nějaký vtípek na těch, kteří únavě přece jen podlehlí.

Byl to dlouhý den a stihli jsme toho spoustu. Na Golema, kterého jsme pod vedením

rabiho Löwa celý tábor vylepšovali, vlastně programovali, se snesl stín. K našemu velkému překvapení se při velkém anonymním hlasování většina táborníků postavila na stranu rabiho Löwa, který začal Golema považovat za příliš nebezpečného a nevypočitatelného, a tak byl Golem zničen, jak je to i v pověstech.

Na mě padá únava z celého tábora. Je to každý rok stejné a přece jen trochu jiné. Stejně místo, a přece vypadá trochu jinak, když už louka není lemována lesy, ale mýtinami. Podobní lidé, a přesto už jsme tu jiní než před pár lety. Podobně

problémy, některé nové výzvy, podobné zážitky, a přesto pořád nové.

Moc bych si přála, kdyby v něčem mohl náš tábor takový být i pro táborníky. Podobné místo, na které se každoročně vracíte, se zážitky, které dopředu trochu tušíte, a stejně vás vždycky překvapí, s lidmi - spoustu z nich znáte, některé líp, některé hůř a jiné vůbec. Snad se starými přá-

telstvími, která tábor nezhorší, ale naopak utuží, a s novými přátelstvími, která pomůže vytvořit.

To bych si přála od letošního tábora, a ještě víc i od těch dalších.

Johanka Zachová,
hlavní vedoucí

INDIÁNI OD ZLATÉHO VODOPÁDU

Pár týdnů před začátkem tábora přišel budoucím malým indiánům dopis s pozváním od náčelnice Bílé jitřenky k velkému poradnímu ohni, svolanému kvůli překvapivému tajemství, které se ukrývá ve Zlatém vodopádu. Jaké to tajemství bylo a co malí indiáni zažívali, napsali do táborové kroniky... (pro autentičnost přepsáno i gramaticky přesně tak, jak to bylo v kronice zapsáno :D)

1. den - 12. 7.

V Opatově na parkovišti se v odpoledních hodinách začali shromažďovat malí indiáni odhodlaní zažít dobrodružství a odhalit tajemství, které skrývá Zlatý vodopád.

Po příchodu do našeho tábořiště a ubytování do pokojů jsme se navzájem seznámili, zahráli si hry, opekli špekáčky, zazpívali písničky a pak přišel hřeb večera. Pověděli jsme si legendu o slavném indiánském hrdinovi Ratonhnhaké:tonovi, který před dávnými časy zachránil naše území před zlým duchem tím, že jej uvěznil do náhrdelníku. Náhrdelník byl dlouhá léta ztracen byl nalezen ve Zlatém vodopádu a získá ho kmen, který bude nejjudatnější a nejstatečnější. Velký Manitou nám v poradním ohni odhalil, kdo bude patřit do kterého kmene. Plameny ohně se při vyřčení jména malého indiána zbarvily do barvy kmene a indián dostal členku s pírkou. Jakmile tento slavný rituál skončil, přišel čas uložit se ke spánku a nabrat síly do následujících dní.

2. den - 13. 7.

Dnes odpoledne jsme vyráběli vlajku, batikovali trička a nechali se potetovat hennou. Zpívali jsme i hymnu. Naplnili jsme si břicha výborným obědem. K obědu jsme měli rajskou s těstovinami a masem.

Po odpoledním klidu jsme se vydali do Temného hvozdu. V Temném hvozdu jsme hráli Mončinu hru -Kmenový souboj. Moc jsme si to užili. Hanča nám udělala suprovou večeři, po které jsme zahráli první turnaje v Indice a Kubbu.

3. den - 14. 7.

Ráno směli bůhty. Potom sme hráli Gapčinou hru. Byla to hra na bizoni. Moc nás bavila. Vařili sme si objet. Pak prisla indijanka s důležitou správou. Bílé tváře chtějí postavit koleje pro ohnivého oře. Dali sme jí bizoni gulaš. Mněla sebou koně. Projížděli sme se na koni. Odpoledne sme hráli Králčinu hru, Osadníky. Sbírali jsme suroviny a stavjeli teepee. Začli sme plnit bobříka boje. Večer byla bouřka.

4. den - 15. 7.

Dnes ráno jsme měli rozcvičku s Kubou. Potom jsme následovali fáborky a plnily úkoly. Na konci naší cesty jsme narazili na bledé tváře. Odpoledne jsme mýchali drynky a nosily jsme je vedoucím. Večer jsme plnily bobříky a Hanička nám ukuchtila moc dobroučků nákyk.

5. den - 16. 7.

Ráno jsme se probudili do krásného dne. Rozsvičku mněla Klárka naše tímová vedoucí. Potom sme hráli hru V restauraci. K obědu sme mněli víborné boloňské špaketi. Po odpoledním klidu jsme hledali šifry na kmeneh stromů. K večeri jsme zastřelili bizona. Po večeri jsme byli u ohně a někteří vedoucí bili na vízvedach. Potom jsme hledali kouski mapi a pak bila stezka odvahi, moc sem se bál.

6. den - 17. 7.

V noci na 17. jsme hráli v lese noční hru, kterou pro nás připravila Janča. Cestou zpátky jsme šli postupně buď po dvojicích nebo někteří šli jenom sami po svíčkách a potkali jsem spícího bělocha. Na konci cesty jsme se podepsali na listinu odvázných. Potom už jsme šli do chaty. Ráno jsme se probudili a šli jsme do kostela. Po kostele jsme postupně šli do tábora. V průběhu cesty jsme dostali hádanky. Až jsme došli do tábora, tak jsme měli říct odpovědi. Na mapě se objevily koleje. Potom jsme měli oběd. Zelení šli do kuchyně a ostatní šli do pokojů. Odpoledne jsme hráli hru od Monči. Hráli jsme ji až do večera. Až úplně večer byl večerní nástup. Tam vyhlásili hry. Potom se vyhlásili bobřící a mezi nimi byl i ten za stezku odvaha, ten dostali všichni. A potom jsme šli rychle do postele.

7. den - 18. 7.

Vstali jsme a Gabča mněla rozsvičku. Potom bylo otužování. Pak byla dobrá snídaně. Potom byla dopolední hra, kde jsme schovávali zlato

a hledali jsme poklady ostatních týmů. Při Kubově hře jsme dělali léky. Pak jsme dělali bomby. Museli jsme přenést vodu bez žádných věcí. V noci obouchnem koleje.

8. den - 19. 7.

Dneska ráno zase otužování. Na snídaní byly cerealie. Po snídani byla Klerys hra. Ta hra byla o celém dni. Potom byla vodní bitva. Na oběd byl vývar a zapečené brambory. Potom jako vždy byl polední klid. Pak byla Klárčina hra s mýtickými zvířaty. Na večeri byly těstoviny s kakaem. Dnes k nám přijela vzácná návštěva z kmene protinožců. Dvě rudé sestry Kudla a Dozad. Podařilo se nám zvládnout další sabotáže.

9. den - 20. 7.

Dnes ráno nás probudila píšťalka a volání o pomoc. Všichni vedoucí až na Hanču s Májou byli uneseni. Šli jsme je zachránit. Museli jsme získat pro zrádce Kudlu a Dozad vzácné vejce a pak jsme zachránili vedoucí a uvěznil Kudlu a Dozad. Dali nám informaci, že se vůdce bělochů chystá k nám do tábora. Díky surovinám z her jsme úplně znemožnili bledým tvářím stavět koleje. Večer jsme chytli vůdce bělochů a uvěznil ho.

10. den - 21. 7.

Ráno jsme se probudili a šli jsme narozsvičku. Dopoledne jsme si zahráli hru a dodělávali bobříky, pak jsme si dali oběd a po obědu jsme si uklízeli. O odpolednáku jsme šli dát vůdce bělochů do vězení

a pochytili jsme při tom i další bělochy, kteří přišli svého vůdce zachránit. Abychom je pustili, museli nám podepsat smlouvu, že už na našem území ani v jeho okolí nebudou stavět koleje. Pak jsme se dozvěděli, jak dopadla celotáborová hra a kdo vyhrál. Při slavnostním ohni jsme za zpěvu hymny spálili vlahku... a pak už byly pááárty!!

A tímto zápis v kronice končí. Moc děkuji Kubalům za zapůjčení chaty, lepší „teepee“ bychom těžce hledali. Děkuji orlům za záštitu, pomoc a podporu. Děkuji rodičům za důvěru, se

kterou své malé indiány vyslali ke Zlatému vodopádu, a i samotným indiánům, že se nebáli a snad si celé desetidenní dobrodružství v indiánské vesnici užili a odvezli si spoustu zážitků. A především děkuji všem indiánským vedoucím za jejich čas, energii a nadšení, se kterými přistupovali k celé přípravě a průběhu tábora.

*náčelnice Bílá jitřenka,
Maruška Kaňkovská*

PODZIMNÍ PŘESPOLNÍ JITTROHRY 2022

Dne 3. 9. 2022 se naše třeštská farnost zúčastnila 15.+16. podzimních přespolních JiTTrOher jako každý rok ve farnosti Kněžice. Ráno se všechny děti, které chtěly jet, shromáždily na parkovišti u koupaliště Malviny v Třešti a rodiče nás odvezli do Kněžic, kde se přespolní hry konaly.

V Kněžicích jsme se před kostelem zapisovali do různých soutěží, např: florbal, biblická cesta, kuličky, kalčo, piškvorky atd. Až jsme se zapsali, tak jsme se všichni přesunuli na mši svatou

do kostela, kde jsme JiTTrOhy zahájili. Po mši svaté se všechny farnosti přesunuly před místní orlovnu, kde se zapálil oheň a zahrála hymna. Potom následoval první turnaj v piškvorkách, kterých se zúčastnili všichni z různých farností. Pak následoval čtyřboj, v něm se soutěžilo ve skoku do dálky, v hodů koulí, v hodů oštěpem a v běhu na delší vzdálenost. Po čtyřboji už začaly ty soutěže, do kterých jsme se zapsali, mezi jednotlivými soutěžemi a utkáními jsme k obědu dostali klobásu a chléb.

Navečer proběhlo vyhlášení výsledků jednotlivých soutěží. Jako odměnu jsme dostali velké domácí koláče. Až se vyhlásily všechny soutěže, tak přišlo to nejdůležitější, celkové umístění farností, na jakém místě naše farnost vůbec skončila. Výsledky byly napínavé a zajímavé: farnost Luka nad Jihlavou skončila na 4. místě, Kněžice na 3. místě, Zhoř na 2. místě a farnost Třešť na krásném 1. místě. Dostali jsme do naší farnosti na

rok putovní pohár, který se budeme snažit příští rok zase obhájit. Potom jsme si rozdělili všechny vyhrané koláče a mezitím si pro nás přijeli rodiče a jelo se domů.

JiTTrOhry jsem si opravdu užila a už se moc těším na příští rok.

Šarlota Staňková

S „VODOU“ U VODY

Už se mi to dlouho nestalo...

Dobrá! Po několika letech opět k moři. Balím jen pár věcí, spát budeme v autě. Nějaké jídlo, nějakou drogerii, nějaké oblečení, i když v kempu, kam míříme, to nebude moc potřeba. A taky tlustou šedou knihu. Fakt tlustou! Zkusím tam začít číst a pak se uvidí. Tohle mám tak na celé prázdniny. ☺

Přijeli jsme po několika hodinách do ráje. Ticho, klid, žádné město, žádná silnice, žádná hudba. Kemp na konci světa. Tedy spíš na konci ostrova. Nejtěžší úkol, který je tu potřeba splnit, je odejít na pláž a už tam zůstat. Docela se nám to daří a jde to celkem samo. Šup do vody a šup z vody. A ta voda je opravdu nádherná! Nemohu se nabažít toho klidu, a tak si začnu taky trochu číst. Šumí vlnky modrého Jadranu jedna za druhou jako stránky v tlusté šedé knize. A najednou...

Už se mi to dlouho nestalo...

Není to kniha k večernímu čtení do postele. Pokud umíte číst ve stoje i v sedě, na záchodě i ve vaně, při vaření oběda i při žehlení, můžete to zkusit. Jinak ovšem doporučuji vyhradit si tak týden absolutního nicnedělání, protože Bílá Voda vám nedovolí dělat vůbec nic. Trvalo mi to čtyři celé dny vtahu. A nešlo přestat číst.

Jak postupovalo sluníčko od východu k západu a čím víc jsem odpočívala a relaxovala, tím víc mě fackoval tenhle příběh. Rozhlídnu se kolem sebe a všude ráj, ponořím se do stránek a tam... bouře, utrpení, drogy, mučení, závislost, kriminál, zrada, totalita a taky... bestie.

Skočím do vody a pak zpátky do „Vody“. A tam pro změnu: naděje, zázrak, tajemství, narození, víra, trpělivost, převrat, obrácení a taky... Lásky. Všechno se to střídá a letí. A při tom všem není možné emoce zastavit.

Šumí moře, všude klid. Náhle vykřiknu: „Svině jedny!“ Omlouvám se. Už to nešlo vydržet být ticho. Tolik nespravedlnosti! Rozhlídnu se ko-

lem sebe a vidím pár opalujících se lidí, jak se na mě divně koukají. Rozbrečela jsem se.

Jsem naprosto v nervu, přeležela jsem si ruku a, pomóc, teď mám pocit, že nemám ruku. Ufff, mám! To ne já, díky Bohu!

Už se mi to dlouho nestalo... ta kniha boří!

Když jsem byla tak zhruba za půlku, najednou mi začalo být jasné, že se něco stalo i uvnitř mě samotné. A věci, které mi byly doteď tak trochu jedno, mi najednou daly další facku.

To téma žen v církvi, které se táhne celou knihou. No ne! Není to jedno! Je to nespravedlivý a je to jasný! Je to přece tak! Možná, že to bylo tím požárem v polovině knihy, nebo nevím, čím to bylo. Ale je to pro mě prostě dusivé. Nedá se v tom dýchat. Je to i plačtivé, štípou z toho oči.

Překonám se, seberu všechny síly a čtu a čtu, čtu... až do konce. A nemohu uvěřit svým vlastním očím. Jsem v šoku. Ze závěru knihy i z poselství, které vzkazuje všem čtenářům.

Myslím, že by si to zasloužilo trochu vůně tabáku a v představách tiché mlčení s Evaristou na břehu modrého Jadranu. Přemýšlím o všem a zírám na tu nekonečnou vodu. Nelze nepřemýšlet. Dívku na předním šedém obalu knihy pohladím. Je konec nahoty, má milá. Obleču sebe, obleču knihu do obalu a chystáme se k odjezdu.

Po zbytek volných dní však nemohu tenhle příběh vypustit z hlavy. Je to příliš silné. A je to příliš nahé.

Už se červenají jeřabiny a léto se blíží ke konci. Mám ještě pár dní volno, a tak se na závěr nabízí ještě nějaký ten výlet. Asi nemusím dlouho přemýšlet o tom, kam bych se chtěla podívat. Chci to tam vidět. A tak přijíždíme do Bílé Vody jako i další literární turisté. Je jich pár a dají se rozpoznat od místních. Říkáme jim P.Č. (pozor četli). Jsou stejní jako já a zvědaví na to, kde to bylo. Stejně jako oni si prohlížím hřbitov plný nekonečných náhrobků řádových sester osázených růžemi. Pak náves, muzeum, kostel, psychiatrickou léčebnu, klášter. Duch toho místa mi připomíná větu z knihy: „*Někdy musí něco zemřít, aby se mohlo něco nového narodit.*“ Sestry už tu nejsou, ale jejich hroby voní a lidé mohou přijít a mohou přičichnout, mohou přemýšlet.

Nechtěla jsem psát, o čem ta kniha je. Kdo má odvalu na 7 cm tlustou a 10 let psanou knihu a ponořit se až do podzemí, nechť vstoupí. Kateřina Tučková ho zve na projíždku historií, která je pryč, ale která nese téma i dnes tak aktuální, až to mlátí do dveří. Otevrou se? Nevím. Ale asi věřím, že jednou ano. Že se to změní a něco nového se opravdu narodí... „že se i po té nejtemnější noci rozední“.

Markéta Kartáková

POD VRBECKÝM SLUNCEM

Na naší komunikační platformě s názvem „VÝLETOVÁ“ se v první polovině měsíce června objevila fotografie plakátu, jehož ústředním motivem byl „náš“ TOMÁŠ, vyobrazen jako kněz ŽEHNAJÍCÍ, kněz MÁVAJÍCÍ (nebo KROPÍCÍ – to nerozeznám, protože ta nejdůležitější část ruky na obrázku chybí) a v neposlední řadě i jako kněz KONZUMUJÍCÍ (levačka svírá lahvičku, pravačka klacek s buřtem). Nechyběl ani přidáný text:

FARNÍ DEN NA VRBECKÉM HŘIŠTI
U PŘÍLEŽITOSTI 20 LET KNĚŽSKÉ SLUŽBY
OTCE TOMÁŠE.

K tomu byla připojena zpráva přímo od Tomáše: „ZVU VÁS, NEHCETE PŘIJET?“

Zpráva se dostala i na skupinu s názvem „LABYRINT“ a počala se odvíjet diskuse. Nakonec se převážná část LABYRINTÁKŮ domluvila, že na společný VÝLET NA MORAVU přece jen vyrazí. A začali jsme se těšit a zkoušet. Tomáše máme rádi, tak jsme se domluvili, že mu na té jeho slavné MŠI zazpíváme – vybral si písně a my mu hráli NA PŘÁNÍ! :-)

Ona slavnostní neděle 26. 6. 2022 spadala zrovna do té červnové vlny úmorných veder, kdy Morava zažívala 32+. Já osobně takové vedro

miluji, ale pouze tehdy, když mám do dvou metrů po ruce rybník. Proto jsem z toho výletu měla i drobné obavy, jak to celé přežiju, co si vůbec vezmu na sebe, aby ze mě co nejméně lilo, protože se vše mělo odehrávat na fotbalovém hřišti, což jsem si moc nedokázala představit.

Cesta na Vrbici frčela po českých a moravských dálnicích a v klimatizovaných vozech nám bylo hej. Kousek před cílem jsem si na řidiči vyžebrała hygienickou přestávku. A když jsem vylezla z vozidla, porazil mě takový nával horka, že jsem úprkem za keřík sotva popadala dech. Byli i tací, kteří ihned po příjezdu vyprazdňovali nejen močové měchyře. ☺

Jeden z rohů FOTBALÁKU byl vybrán jako nepřijatelnější místo pro konání mše sv. Byly nachystány lavičky, obětní stůl a taky pan zvukař s takovou MINI APARATURKOU. Vybalili jsme vše potřebné, zapojili dráty a začali zkoušet. A bylo zle... Téměř jsme se neslyšeli, chyběly nám odposlechy, paní vedoucí bušila do varhan jak hluchej do vrat, ale vůbec nic se nezóvalo. Veškerý zvuk se nesl z reprobeden někam pryč, do středu hřiště. Nastal stav zoufalství. Co teď??? Do toho všeho nás vši silou spalovalo to žhavé VRBECKÉ SLUNCE! Situaci lehce odlehčil místní pan starosta. Zjevil se rocker v pruhovaném tričku... Vzal do ruky Alenčinu kytaru a hned věděl. Kdesi vystrachal a zapojil třetí mikrofon, poladil

kolíky na mixážním pultu a nám se o chlup uložilo. Po hodinové zvukové zkoušce na přímém předpoledním slunci začal už některé ochlazovat jejich vlastní naskrz propoceny outfit.

Na mši svatou si Tomáš pozval také hosta z řad kléru. Byl jím jeho kamarád a po novu současný generální vikář brněnské diecéze P. Pavel Kafka. Je to takovej vtipnej chlápek! Prvně se zeptal, jestli je nám teplo! ☺☺☺ Vzápětí sprdnul Tomáše, že ho navlékl do toho nejteplejšího ornátu, co zřejmě ve skříní našel! ☺ Prostě začal humorně! Velmi mě ale oslovilo jeho kázání vedené stylově, za použití fotbalové a sportovní terminologie a směřované přímo k Tomášovi a k jeho výročí dvaceti let kněžství. Církev přirovnal k fotbalovému hřišti, diecézi k manšaftu, kterému teď šéfuje nový trenér (čimž měl na mysli nově jmenovaného biskupa Pavla Konzbulu), dokonce se veřejně omluvil za všechny ty spolubratry kněze, kteří na tom společném hřišti nehrají FÉR a dávají si vlastní fauly... Bylo to dlouhé, ale skutečně moc pěkné!

Labyrint v OSLABENÍ (chybělo nám totiž pět členů) zpíval z plna hrdla a ze všech sil, až do toho jednoho altového lékařského HRDLA střemhlav vléta vedrem zmatená tučná moucha a dotyčné nezbylo nic jiného, než spustit polykací reflex s notnou dávkou slinného sekretu a pokračovat

čovat ve zpěvu. Taková malá proteinová svačinka před obědem.

Na tuto oslavu se nevydal pouze Labrynt, ale i pár jeho příznivců a obdivovatelů, k nimž patří i náš pan starosta. ☺ Toho jsme nakonec požádali o závěrečnou řeč a předání daru od farníků z Tomášovy bývalé farnosti (byl to dárový koš s takovými věcmi, které vydrží teplotu 45+ a nepodlehnu zkažení). Postřehli jsme, že jeho současní farníci jsou velmi vynalézaví – Tomáš má totiž rád zážitky. Proto dostal kapitánský dres, poukaz na řízení lodi, poukaz na řízení lokomotivy a dál už si to ani nepamatuju... Bylo vidět, že je šťastný.

Skončila mše a nastaly HODY. A to doslova a do písmene. K obědu se podával vepřový ovar, ovarová polévka s nudlemi, flamendr s křemem a ukrajinský boršč. Každý si mohl vybrat. Jelikož před „výdejnou jídlu“ nebylo už místo k sezení, odebrali jsme se s plnými talíři na odlehlejší stinné místo, kde jsme zůstali až do odjezdu. Po hlavním chodu jsem začala cíleně pátrat po nějaké té sladké tečce, která se v centrální části vyskytovala v mnoha podobách, a to hojně na každém stole. V nestřeženém okamžiku jsem rychlým manévrem čapla jeden tácek s dobrotami a uháněla s ním za svými kamarády asi o padesát metrů dále. Ale zřejmě mě někdo odhalil, protože zanedlouho začaly do našeho sektoru přicházet místní farnice ne s jedním táckem, ale hned s několika najednou, a to i v pravidelných časových intervalech. Po koláčcích, kremrolkách, šátečcích, ořechových rohlíčcích a všech rozličných to laskominách začaly nosit kávu, poté krabice s meruňkami a začali přicházet i místní vinaři s lahve.

Já jsem se šla v tu dobu seznamovat, protože přišla nabídka odvozu meruňek. S paní učitelnicí Markétou jsme domluvily potřebné, předaly si telefonní čísla a já pokračovala v seznamce. Vrbeční vinaři Zdenička s Rostou nám na Vysočinu vozí víno už nějaký ten pátek (a je úplně nejlepší ze všech), ale dosud jsme si pouze zdvořile vykali. V onu neděli konečně došlo na srdečné objetí, pevný stisk upoceně ruky a to tajemné cinknutí skleniček na vysoké nožce... Vykání sežehlo slunce. ☺ V samoobslužném ledovém barelu jsem vystrachala pro mě neznámou láhev růžového vína Skale, se kterým jsem obešla

všechny naše přítomné farníky (kromě řidičů), a s chutí ho pili i ti, které jsem v životě neviděla pít (dokonce si nakoupili i zásoby domů). ☺ Lahodné, voňavé, lehounké, letní, polosladké víno od Michnu je pro mě skutečným mercedesem mezi dosud ochutnanými víny. Ve Věžníku není zatím reklama zakázaná, tak to máte, Michnovi, zdarma!

Povídala jsem si ještě s mnoha dalšími farníky, kteří mi chtěli svoji pohostinnost vyjádřit ochutnávkou jejich výrobků. Já jsem člověk z kraje brambor, proto neumím kvalitu vína dostatečně ocenit... Tomáš mi také naléval nějaký „super vzorek“, který mi ale vůbec nechutnal a já se šklebila jak po citrónu. Bylo to prémiové suché víno, ke kterému se prý musí člověk propít. A já tak zřejmě urazila místního vinaře...

Velice milé bylo i setkání s paní Cahovou, která nás myslím všechny poznala a máme od ní TŘEŠŤÁKY pozdravovat!

V závěru dne jsme se na fotbaláku rozloučili s místními, poděkovali za jejich úžasnou, milou a štědrú pohostinnost, kterou nám ukázali, každý vyfasoval láhev vína dle vlastního výběru, tác skvělého cukroví (nikdy nezapomenu na chuť luxusních rohlíčků s ořechovou nádivkou) a já jako bonus ještě polibek od místního starosty Tomáše (rockera v pruhovaném triku), se kterým jsem si nějak začala tykat. Ale kdyby mě někde potkal, vsadím boty, že by mě už stejně nepoznal! ☺ Z hřiště jsme zamířili nakoupit k Michnům do sklípka, pak k Markétě pro bedny s meruňkami a odjížděli jsme nafasovaní až po strop – jak se říká – jak od tety z Moravy!!! ☺

Byl to strašně moc fajn den. Byl plný SLUNCE, plný léta, plný krásných setkání, plný radosti, plný štědrosti, plný vína, plný štěstí.

TOME, DÍKY ZA POZVÁNÍ!

- jad -

DÍVČÍ VÍKEND

Víkend pro holky od 1. do 9. třídy se uskuteční letos od 14. 10. do 16. 10.

Bližší informace se brzy objeví na plakátku v kostele :).

Za všechny vedoucí

Johana Zachová

V neděli 4. 9. 2022 jsme mši svatou a odpolední farní kavárnou společně oslavili 30. narozeniny otce Martina.

